

Waatke, mo armad head wennad ja õed!
Õnnisteggia ütles: „Laske need lapsokes-
sed minno jure tulla,” (Luk. 18, 16.) — aga
ei põlga ka ühtki wanna ärra neist, kes
ta jure ta h̄ab miñna.

Heateggeminne töob kassö.

Üks Prantsussema külla kirrikoõppetaja,
kui ta õhto väljast tulli, olli ðiete ärrawä-
sind. Ta olli waatmas käinud ühte perre-
fonda, kus suur waesus ja pealegi haigus
maiast olli. Wanna quwäärt õppetaja, kui
ta waesid innimesi pühha kirja sannadega
oli finnitanud, andis neile ka omma pisko-
rahha warrandusse, mis temmal jures olli.
Kui ta keppi warral tassafeste foio pole
läks, mõtles ta sedda, mil kombel ta waes-
tele ja h̄addalistele abviks woiks olla, —
sest et temma ennese joud kuigi faugele ei
ullatand.

Kui ta foio ukse tahha sai, kusis ta toas

suurt waidlemist: postimees olli ühhe pakki-
kesse tonud, ja perreemmand ei tahtnud ni
paljo postirahha anda, kui postimees tahtis.

Pakkike olli raske kui seatinna tomp —
oli tulnud Kaliforniamaal (sealt, kus paljo
kulda leitakse), ja õppetaja nimmi peäl, et
se temma kätte piddi sama, — ta maksis
postimehheli ärra, ja postimees läks omma
teed.

Ta wöttab pakkikesse lahti, ja ennå im-
met! terwe kang selget kulda, seddel jures,
kus sannad peäl luggededa: „Kirrikoõppetaja
B. kätte. Se piisake and tunnistago, et
mo süddu teid igawestste tānnab, 1848ma
aasta 28ma Leikusse fu páwa párrast. —
Raarli W. Brantsisko liñas, Kalifornia-
maa.”

Se luggu olli nenda: Kolme aasta eest
oli sesamma õppetaja ka ühte haiget waat-
mas käinud. Kui ta foipole olli tullemas,
näggi ta ühhe nore mehhe, kelle silmist ta
näggi, et ta süddu head ei tunnistanud.

Wanna õppetaja haffas tedda armsa san-